

Emma Ranta

Vieras mies
talossani

Emma Ranta

Vieras mies
talossani

SAGA Egmont

Vieras mies talossani

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2022, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727257228

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen

Toisen polven perijätär

– Sinun kännykkäsi soi! Rasmus huusi ja hyökkäsi kylpyhuoneeseen kesken Ninnin suihkun.

– Anna soida! Ninni kivahti. – Joku puhelinmyyjä varmaan.

– Tuota kauheutta ei kestä kuunnella tulematta hulluksi. Minkä ihmeen takia joku laittaa tuollaisen soittoäänän!

– Se on äiti! Ninni huokaisi.

Hän oli pannut äidiltä tulevien puhelujen soittoääneksi ”Eviva Espanjan” vähän kuin vitsinä, sillä äiti asui talvet Espanjassa. Oli kauhealla renkutuksella kuitenkin toinenkin tarkoitus: Ninni tunsu äidin soittaessa aina suurta houkutusta jättää vastaamatta, vaikka tiesi, että kaivoi sillä itselleen kuoppaa. Äiti joka tapauksessa otti häneen yhteyden tavalla tai toisella, ja sitten hän joutui selittelemään myös sitä, miksei vastannut.

Kun soittoääni oli noin kauhea, puhelimeen teki mieli vastata saman tien, jotta sai sen vaiennettua. Ninni oli huomannut, että taktiikka tepsii. Äidin puhelut ärsyttivät häntä edelleen, mutta mitä nopeammin hän niihin vastasi, sitä helpommin hän myös

pääsi eroon äidin tentistä. Missä olet, mitä teet, onko kaikki hyvin, plaa. Kai äiti tarkoitti huolenpidollaan hyvää, mutta Ninnistä tuntui kuin äiti olisi halunnut kontrolloida hänen elämäänsä vielä tuhansien kilometrien päästäkin.

- Soitan hänelle sitten, kun tulen suihkusta, Ninni lupasi.
- Sitten minä ainakin painan tämän äänen pois...
- Et kyllä katkaise puhelua, Ninni kauhistui. – Äiti saa hepu-
lin.
- Niin saan minäkin, jos tämä ei kohta lopu.
- Ei se enää kauan soi, Ninni lohdutti.

Rasmus paiskasi oven kiinni, ”Eviva Espanja” kuului vielä hetken suihkun kohinan ylikin, sitten tuli hiljaista.

– Mikä kesti? äiti tivasi. – Et sinä tähän aikaan enää töissä ole.

– Ja mitään muuta elämäähän minulla ei voi olla vai? Ninni kysyi uhmakkaasti.

Äidillä oli mestarillinen taito saada Ninnin verenpaine pomppaamaan pilviin heti alkajaisiksi. Miksei äiti voinut aluksi kysyä vaikka, millainen sää Suomessa oli!

Tosin kyllä sekin kysymys olisi raivostuttanut Ninniä. Äiti itse majaili Aurinkorannikon lämmössä, jossa ihmisen suurin murhe oli se, mistä löytyi varjopaikka iltapäiväkahvin nauttimispaikaksi. Ninni taas tarpoi aamuisin töihin liukkaita jalkakäytäviä pitkin ja toivoi pääsevänsä perille ilman luunmurtumia. Joka toinen päivä tuli lunta, joka toinen päivä vettä, kevään tulo oli tänä vuonna pelkkää kitkutusta. Tuntui kuin talvea olisi kestänyt jo ikuisuuden.

- Bertta on kuollut, äiti pamautti seuraavaksi.
- Bertta, kuka ihmeen Bertta? Ninni ähkäisi. – Emmehän me tunne ketään Berttaa.

Nytkö se siis oli tapahtunut? Äidin pää oli pehmennyt aurin-gossa, ja hän oli sairastunut varhaisen iän muistisairauteen. Ja koska he olivat läheistä sukua keskenään, sama kohtalo odottaisi Ninniäkin. Ennen kuin hän ehtisi huomatakaan, päässä alkaisi viirata ja elämä jäisi elämättä.

– Kyllähän sinä nyt Bertta-tädin tiedät, kävitkin lapsena hänen luonaan.

– Tarkoitatko sitä noita-akkaa, joka kommentoi ulkomuotoani sanomalla, että tuo tyttö ei ainakaan kauneuden avulla saa miestä itselleen?

– Juuri hän, äiti naurahti. – Se ei kyllä ollut kauniisti sanottu, ja tein sen hänellekin selväksi. Sinä olit siihen aikaan vähän pul-lukka, mutta se kuuluu ikään.

– Kiitos vain, Ninni ynähti samalla kun vilkaisi vieressä ole-vaan seinäpeiliin.

Saattoi hyvinkin olla, että kun äiti seuraavan kerran tulisi Suo-meen, hän katsoisi arvioivasti Ninniä ja toteaisi sitten, että hup-sista, oletpa sinä lihonut, mutta se kai kuuluu ikään. Hienotuntei-suus ei ollut koskaan ollut äidin valtteja.

Sitä paitsi oikeassa äiti olisi ollut, sillä kiloja oli viime aikoina tullut lisää, se oli karvas tosiasia. Se oli tapahtunut sen jälkeen, kun hän ja Rasmus olivat muuttaneet yhteen. Rasmus piti kai-kesta epäterveellisestä ja kantoi kotiin hampurilaisia, pizzaa ja jäätelörasioita. Illat kuluivat sohvilla mässäyttäen, liikuntaa he ei-vät juurikaan harrastaneet, koska Rasmuksen mielestä oli kum-mallista hikoilla vapaaehtoisesti.

Mikä pahinta, Rasmuksessa nuo elämäntavat eivät näkyneet, vaan mies pysyi aina vain yhtä hoikkana. Oli kuulemma gee-neissä, mies selitti ylpeänä:

– Ei meidän suvussamme ole koskaan ollut läskejä. Äitikin on vielä kuusikymppisenä mallin mitoissa.

Se oli totta. Riitta-Liisa oli paitsi hoikka, myös hyvin tyylikäs, ja varsin tietoinen omasta hehkeästä ulkonäöstään. Ninni tunsu Rasmuksen äidin rinnalla itsensä maataispossuksi, kun taas Riitta-Liisa itse oli lämminverinen tamma. Kun Ninni oli kerran maininnut siitä Rasmukselle, miehen sanat eivät olleet ainakaan lohduttaneet häntä. – Sinulla on muita avuja, kultaseni.

Mitä ne avut olivat, sitä Rasmus ei ollut sen kummemmin tarkentanut.

Ninni palautti ajatuksensa siihen, mitä äiti oli äsken sanonut.

– En edes muistanut, että sen naisen nimi on Bertta. Häntä taidettiin kutsua jollain toisella nimellä.

– Useimmiten taidettiin puhua Koivurannan tädistä, äiti myönsi. – Bertta ei erityisemmin pitänyt etunimestään, se oli hänen mielestään vanhanaikainen. Ja tätihän hän oli mitä suurimmassa määrin, minun isotätini tarkkaan ottaen. Isoäitini oli hänen isosiskonsa. Heillä oli aika paljon ikäeroa, mikä selittää sen, että sinä et minun mummuani edes voi muistaa, mutta Bertta sen kuin porskutti. Kaipa pahansisuisuus piti hänet hengissä.

– Älä vain sano, että aiot lentää sieltä hautajaisiin ja minun pitää tulla mukaan. En halua, en jaksa, en ehdi. Enhän minä edes tuntenut koko ihmistä. Jos hän olisi tullut kadulla vastaan, en olisi tunnistanut.

– Ei sinun tarvitse hautajaisiin mennä, eikä minunkaan. Hänet on jo haudattu.

– Ohoh! Kas, ettei sinulle ole ilmoitettu. Olisit varmaan halunnut tavata sukulaisiasi, Ninni arveli.

Hän oli huomannut, että äiti piti hautajaisista, koska niissä ta-

pasi kaukaisiakin sukulaisia. Äiti nautti päästessään kertomaan heille, miten mukavaa hänen elämänsä nykyään olikaan. Kun järjesti asiansa hyvissä ajoin, ei tarvinnut pyöriä oravanpyörässä eläkeikään saakka ja rasittaa itseään henkiveveriin.

– Sekin liittyy Bertan pirullisuuteen, äiti puuskahti. – Hän nimenomaan määräsi, ettei minulle saa ilmoittaa ennen kuin vasta hautajaisten jälkeen.

– Minkä ihmeen takia? Ehkä hän ajatteli, että sinulle tulee ylimääräistä vaivaa, kun vääntäydyt sieltä asti hautajaisiin.

– Se ihminen nyt ei tippaakaan miettinyt sitä, tuleeko toisille vaivaa vai ei. Hän halusi järkyttää minua oikein kunnolla, ja siinä hän toden totta onnistui.

Ninni ei ihan pysynyt kärryillä. Jos kerran Bertta oli äidin mielestä täysin mahdoton ihminen, minkä ihmeen takia hänen kuolemansa olisi järkyttänyt äitiä? Olisi luullut, että se oli täysin yhdentekevä asia niin kuin monet muutkin asiat olivat äidille nykyään. Kun Ninni oli hiljattain maininnut, että hänen hyvän ystävänsä avomies oli kuollut auto-onnettomuudessa, äiti oli saanut suustaan yhden voivoin ja alkanut sitten kertoa innoissaan, miten aivan lähelle hänen loma-asuntoaan oli tullut uusi ravintola, jossa oli aivan ihastuttavaa ruokaa.

– Bertta on jättänyt talonsa minulle, äiti pamautti. – Hänen testamentissaan on niin.

– Saatko sinä perintöjä! Voi miten ihanaa!

– Kaukana ihanasta, äidin ääni synkkeni. – Mitä ihmettä minä tekisin jollain vanhalla talonrötisköllä, joka sijaitsee keskellä ei mitään? Sellaisia tönöjä on maa pullollaan, eivätkä omistajat pääse niistä eroon, koska kukaan ei halua sellaista riesakseen. Se, että hän jätti talon minulle, on pelkkää pottuilua.

Miten tyypillistä ajattelua äidiltä, Ninni huokaisi itsekseen.

Äiti oli niitä ihmisiä, joiden mielestä kaikilla oli aina jokin ketunhantä kainalossa. Jos joku oli äidille ystävällinen, äiti mietti, mitä tämä oikein halusi. Jos työnantaja kehui äitiä, äiti mietti, mahtoiko kyse olla tulossa olevien potkujen pehmentämisestä. Se, että muut ihmiset saattoivat olla ihan vilpittömiä, oli äidin mielestä täysin mahdoton ajatus.

– Voihan olla, että talo oli Bertalle itselleen hyvin rakas ja hän halusi sen takia miettiä tarkkaan, kenelle sen jättää, Ninni ehdotti. – Jostain syystä hän valitsi sinut. Ehkä sinun kannattaa ottaa se kunniana.

– Tiedän tasan tarkkaan, mistä tämä hullutus johtuu. Joskus vuosia sitten olin Bertan syntymäpäivillä, hän taisi täyttää silloin kahdeksankymmentä. Siellä oli paljon sukulaisia, minun serkkujani ja kaukaisempiakin sukulaisia, ja joku mietti ääneen, mikä mahtaa olla talon kohtalo sitten kun Berttaa ei enää ole. Täti itse oli silloin vessassa käymässä. Muistan tokaisseeni, että minä en ainakaan taloa ottaisi riesakseni, vaikka maksettaisiin. Istuin selkä salin ovelle päin, ja näin, miten muut hämmentyivät. Kun käännysin, näin Bertan siinä takanani. Hän kuuli, mitä sanoin.

– Jos nyt kuuli. Sen ikäisen ihmisen kuulo ei enää ole terävimmillään.

– Bertan kuulossa ei ollut mitään vikaa, eikä muissakaan aisteissa. Hän oli loppuun asti terävä kuin partaveitsi. Serkkuni sanoi soittaneensa tädille muutama viikko ennen tämän kuolemaa, eikä mikään kuulemma kielinyt siitä, että loppu oli lähellä. Vieraitahan Bertta ei pitkään aikaan ottanut vastaan, ei ainakaan sukulaisia. Hän antoi ymmärtää, että haluaa olla omissa oloissaan. Jo se kertoo paljon hänen omituisuudestaan.

– Tai sukulaisten omituisuudesta, Ninniltä pääsi.

– Juuri siitä minun lausahduksestani hänen syntymäpäivillään

tämä kaikki johtuu, olen siitä aivan varma. Bertta halusi kostaa minulle sen, että sanoin sillä tavalla.

– Aika erikoinen tapa kostaa, sanoisin. Perintö on kuitenkin aina perintö.

– Sinä et nyt tiedä, mistä puhut. Joka tapauksessa olen päättänyt, etten ota perintöä vastaan. Kääntyköön Bertta haudassaan tai missä hyvänsä tuhkauurnassa tällä hetkellä nyt sitten lepääkin, mutta minä en hänen hullutuksiinsa lähde mukaan. On totta, että ihmisen viimeistä tahtoa kuuluisi kunnioittaa, mutta tässähän on kyse pelkästään kiusanteosta. Ei minun sellaista tarvitse sietää.

– Se on tietenkin ihan sinun oma asiasi, mitä teet perinnölläsi, Ninni totesi.

Rasmus oli jo eteisessä lähtövalmiina, hän itse vielä alusvaatteisillaan suihkun jälkeen. He olivat sopineet menevänsä käymään Rasmuksen ystävän ja tämän avovaimon luona. Ninniä ei olisi tippaakaan huvittanut istua iltaa niiden itseään täynnä olevien ihmisten kanssa, mutta Rasmus oli sopinut, että he molemmat menisivät. Taas kerran mies oli tehnyt päätöksiä hänen puolestaan.

– Niin, se on tosiaan ihan minun oma asiani, ja tässä tapauksessa myös sinun.

– Mitä tarkoitat?

– Jos minä luovun perinnöstä, se tupsahtaa sinulle, niin se menee.

– Eihän se nyt niin voi olla!

– Sen kuin alat tutkia perintölainsäädäntöä, niin tiedät. Jos minä en ota perintöä vastaan, sen saa se, joka muutenkin perisi minut, eli tässä tapauksessa ainoa lapseni eli sinä.

– Et voi tehdä tätä minulle, Ninni parahti. – En minä halua

mitään taloa! En edes muista, missä se on. Siitä on niin kauan, kun olen käynyt siellä viimeksi.

– Vaarnakoskella se on. Junalla jos menee, pitää mennä ensin Mikkeliin, ja siitä sitten vielä pitkään bussilla, paitsi että eihän niitä taida nykyään enää kulkea, sinne Jumalan selän taakse aina-kaan.

– Mutta eikö Vaarnakoski ole kaunista seutua, Saimaakin siinä ihan lähellä?

Ninni muisti, että he olivat Rasmuksen kanssa edellisesän lomareissullaan ajelleet sillä suunnalla ja ihastelleet maisemia. Bertta-täti hänelle ei ollut juolahtanut mieleenkään. Suoraan sanottuna Ninni oletti kipakan naisihmisen kuolleen ajat sitten.

– Ei siitä järvelle muistaakseni pitkä matka ollut. Minähän kävin lapsena siellä useinkin äidin kanssa. Mutta ei se mikään rantapaikka ole, jos sellaista aloit miettiä.

– En minä mieti yhtään mitään, ja itse asiassa olemme Rasmuksen kanssa juuri lähdössä kylään. Eihän sinun tarvitse saman tien mitään päättää. Sinähän voit käydä katsomassa taloa sitten, kun keväällä taas tulet Suomeen. Päätät sitten vasta, mitä teet sille.

– Olen päättänyt jo. Eräs suomalainen lakimies viettää täällä eläkepäiviään ja ottaa siinä sivussa vastaan asiakkaita muutamana päivänä viikossa. Kävin jo hänen pakeillaan ja allekirjoittelin papereita. En todellakaan aio lentää täältä Suomeen jonkin röttelön takia. Sinulle tulee kohta postissa nivaska papereita, mutta voit vaikka saman tien ottaa yhteyttä Vaarnakosken pankkiin. Bertan asioita on hoidettu siellä, ja pankinjohtaja tietää, että sinä olet perijä.

– En minä halua olla perijä! Et voi tehdä tätä minulle.

– Jos et halua sitä taloa, sitten sinä kerrot sen pesänhoitajalle

Ninni saa yllätysperintönä kauniin talon ja raivostuttavan vuokralaisen.

Ninnin äiti saa perinnöksi isotätinsä vanhan talon eikä ole asiasta mielissään. Anteliaalta vaikuttava lahja on oikeasti tädin tapa kettuilla haudan takaa. Kuka haluaisi vaivoikseen ränsistyneen talon keskellä korpea? Äiti laittaakin vahingon kiertämään ja lahjoittaa talon Ninnille. Ja mikä onni, sillä pian Ninni tajuaa olevansa aivan talon lumoissa. Sehän on vallan ihastuttava!

Kauniissa talossa on kuitenkin yksi ongelma: sen vuokralainen. Mies ei suostu muuttamaan pois, eikä Ninni voi tätä häätääkään. Tilanne piinaa Ninniä. Miksei talonvaltaaja suostu lähtemään hyvän sään aikana? Onhan mies toki kiehtova, eikä pöllömmän näköinenkään... Mutta Ninnillä on jo kumppani. Ja niin on salaperäisellä vuokralaisellakin. Kuka lopulta taipuu ja kenelle?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.